

פְּרֶשֶׁת : תְּצַוה

הפטרה :

ויאמר שמואל (שמואל א יב ו)

פְּרֶשֶׁת זְכוּר תְּעֻזָּת אֶסְתֵּר

17:08	17:03	17:17	הדלקת נרות שבת :
18:16	18:15	18:17	צאת השבת :
18:52	ר"ת :	17:39:30	שקיעת החמה :

שמו"ת פסוקיה: 101

שְׂכַל הַמְּשָׁלִים פְּרָשִׁיתָיו עִם הַצְּבוּר מְאָרִיכוֹ לֹא יָמִיו וְשִׁנְתָיו. (ברכות ח)

הוֹצֵז קָטָן הַפְּמוֹת וְרַב הָאִיכוֹת לְחִזַּק לְצוֹתֵיהֶם שֶׁל אַחֵינוּ צְנִי יִסְרָאֵל קְדוּשָׁים לְאֻזֵּיהֶם שְׂבָשָׂמִים

ספורים מרתקים ומחזקים בהמשכים ומוסר השכל

מְשַׁכְנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה

לבו השתור של יוסל חלק ב' – ספור אמיתי מדהים

לקחי הפרשה לשבת

עצות והנהגות מחז"ל הקדושים פרוסים גדלות היהודים בפורים איך הם משגחים בהנהגה עליונה

פלפלין מפלפלין – (סדרה 15)

תשובות לפרשיות יתרו משפטים

סוד תוספת שבת וסגולותיה

איך להשאיר מתוספת קדשת שבת לימי החל ב'?

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה"

לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל

מה-אהבתי תורתך - קליפת המן ועמלק

הכנה בצרכת לתענית אסתר ולפורים הצצה קטנה לשלהובא דפורים תשפ"ג

הכנות נצרכות לשבת קודש. (סדרה 54)

מה צריך לעשות כדי לדעת במה השם יתברך בוחר?

מעלת תפלת ותיקון (סדרה 40)

תפלה כותיקין בוקעת כל העולמות כאש לוחטת מלחמת.

מעלת למוד הזוהר (סדרה 45)

החפץ חיים אומר תלמדו כל שבת את הזוהר של הפרשה

דרכי החנוף – חנוף תשב"ר

משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוהי (סדרה 19)

רחמנא לבא בעי – השמחה שבלב שזו עקר עשירות

תופינים לשבת קודש

שייחה לאדם עין טובה ללמד על חברו

הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 54) – מה צריך לעשות כדי לדעת במה השם יתברך בוחר?

הארבעה סובל, ארון עגנו, זן, צור משגבינו, שומר, כגון ישענו. מאיר, משגב בערנו. (ממצא בלקוסים מכ"י אחי בעל ארחות חיים וזלה"ה). מי השלות, כתב ר' גרשון חנוף העניף ליגור זצ"ל (האדמו"ר השלישי) חלק ב, ספר שמות, תצוה א בשושלת אדמו"רי חסידות איזבניצה והאדמו"ר הראשון של ראדזין. חבר הרבה ספרים בגולה ובנסתר. מכנה גם "בעל התכלת" (בשער האמונה ויסוד החסידות הקדומה י"ג: ב) וזה לשונו: וכך הם דברי רבי שמעון אגן אורחא דאורייתא נקמינו, שרבי שמעון פתח ונגלה שכל הסודות הם בתורה. ולו האיר השם יתברך שמצא בתורה כל השמות והכנויים והיכולות, וכל סדר השתלשלות העולמות והספירות ושמות הקדושים שיוצאים מפסוקי התורה ושמות המלאכים, כדאיתא בתקוני זוהר (תקון נ"ז דף צא): שאין שום מלאך שאין לו פסוק כתוב בתורה, כי באלו הפריתות לא נזכר בהם מהתורה, כי לא נתקדשו על פסוקי התורה, לפי ששרש יסודם הוא מקדם מתן תורה. ומימות רבי שמעון האיר הקדוש ברוד הוא שהכל הוא בתורה. ולכן איתא בזוהר הקדוש (אחרי סא) כל אינו דסקלון בדרגו, לא סלקין אלא לאשלמא עמיה. ואף מה שזכור בספרא דאדם קדמא חזר ונשנה למשה בתורה, וכדאיתא בזה"ק (ו' תרו) אמר ר' שמעון, ארמיית ידי בצלו למאן דברא עקמא, דאף על גב דבהאי קרא גלו קדמאי סתימין עלאין, אית לאסתכלא ולעיינא ברזין דספרא דאדם קדמא, דמתמן אתמשכא ספרא נניא דשלמה מלכא. זה ספר, לאשגחא ולגלאה תולדות אדם, אילנא דגלי תולדות אדם. ועבדי איבין לאפקא לעלמא. זה ספר, למנדע חכמתא סתימא ועמימא, דאתמסר לאדם קדמא, כדייקנא דבני נשא, חכמתא דא אתמסר לשלמה מלכא, וירית לה וכתב בספריה. אוליפנא, דמשה אתקשי ברא, עד דאת שכינתא ואוליפת ליה, והיא חמאת וברירת לכל אינו גוברין דאתהוון בפרצופא, ותמן אוליף משה חכמתא דא, ועייל בגויה וכו'. הרי שהיה זאת בספרא דאדם קדמא והקב"ה מסרה למשה ונרמו בפרשת ואח"ה הצננה. וגם נרמו במעשה בראשית ובמעשה מרפבה, כדאיתא בזוהר הקדוש (נשא קכב): **ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים.** תרין דיוקנין סבין, דאינון דבר ונקבא. וכו' ושם (דף קכג) דכמה דאית (וישלח קס"ה, שמות ק"ו ע"ב) דיוקנא מביא על צדיק, ומנהיג לה לכל עבדן סבין, לזכאה לה לעלמא דאתי. כך אית דיוקנא בישא, על רישא דתיבוא, לאנחנא לון בעובדין בישין, דירתון גיהנם וכו' ותא חזי בעובדין דברנש אשתמודע פרצופא, דאיהי

קוראים יקרים כאן בפרשתנו נראה ביצד נתן לדעת במה לבחר ובמה ה' בוחר, "ואח"ה הצננה את בני ישראל ויקחו אליה שמן זית זך". אליה היינו אל החכמה הנמצאת בכל נפש מישראל, והכמות ישראל נקראו ע"ש משה רבנו עליו השלום. ולזאת צוה השם יתברך שכל אחד מישראל יקח לו לחכמה הנמצאת בו שמן זית זך, היינו חכמה מבררת והוא שלא יהיה נוסף לשום צד בגניעה ואז יבין במי השם יתברך בוחר, ולזה נסמך תבן ואח"ה הקרב וכו' עוד פתח "ואח"ה הצננה את בני ישראל ויקחו אליה שמן זית זך כהית למאור להשלת נר המיד". במדרש רבה הצננה פל"ד בד' דברים נתאווה הקב"ה למעשה ידיו, וכו' ואלו הן ד' דברים, הקב"ה סובל עולמו וכו' וצוה לבני קהת שישבלוהו וכו' והקב"ה משמר עולמו וכו' ואמר לישראל שישמרורוהו וכו' ומאיר לעולמו וכו' ואמר לישראל ויקחו אליה שמן זית זך ולא חשב הדי' שהקב"ה זן את עולמו כמו שהחשיב זאת בתחומא הצננה ב' ואף שבתחומא גם כן חסר שומר, אכן בתחומא לא אמר מתחילה שיש ד' דברים, אבל ביון שבמדרש רבה התחיל בד' דברים למה לא חשב זן את עולמו? וכמו שמצינו (בבב"א ע"ג: י"ז) וזן וזן את עולמו. אכן אלו השלשה הם מרגשים לכל נפש, שבכל עת רואה האדם שגנצו בהם להשם יתברך, סובל את עולמו, האדם מרגיש שהוא רק מרגיש השם יתברך אשר רקע הארץ על המים ובלא השם יתברך לא היה לו שום מקום, וכן שומר את עולמו גם כן מרגיש האדם שיש במה מקרים בעולם ואין לו שמירה רק מהשם יתברך, וגם מה שהשם יתברך מאיר לעולמו ג"כ מרגש לכל אדם, אבל מה שהשם יתברך זן את עולמו זה אינו מרגש כל כך, כי יוכל האדם לטעות ולומר שמוזנו בא לו מבוחו ועוצם ידו, ולכן לא חשבו המדרש, ונגד אלו הדי' יש ד' מיתות בית דין, סקילה היא נגד סובל את עולמו, כי זה חמא עד שאין לו מקום בעולם, ולכן כל הנסקלין נתליו מפני שאין לו מקום בעולם הנה לכן נתלה באויר, שרפה היא נגד מאיר לעולמו, אף שיש לו מקום לכן מכל מקום אור תניו הפסיד, כי שרפה היא שרפת נשמה וגוף קיים, והרג הוא נגד שומר את עולמו, כי השמירה והנהגה מסתלקת ממנו, וחנק הוא נגד זן את עולמו כי מי שמוניע לו חנק הוא מחמת חמא שהמא בקבלה שגדמה לו בקבלתו שמוקבל מחמת בוחו ועוצם ידו לכן נתחייב חנק שענישו הוא שלא יהיה לו בת לקבל, ונגד אלו הדי' תקנו לנו חז"ל לומר בתפלה אלו הדי' ארון עגנו, צור משגבינו, כגון ישענו, משגב בערנו, שהשם יתברך משגיח עלינו באלו

דברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת בגדר יצחק אבינו להנצל מחבלי משיח ויאמר בגלל רם ובשמחה דא היא סעודה דחמק תפוחין קדישין

הברי תורה לסעודה שנתה נגד אברהם אבינו להוציא מדינה על גתם האמר בקול רם והעמדה האהה סעודה העמיקה קדישה

דאיה עליה, ופרצופא דאנפוי. הָרָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה ג) **הַפְרַת פְּנִיָּם עֲנָתָה כֵּם.** בְּדִיּוּקָא, אֲשֶׁתְמוּדַע פְּרֻצוּפָא דְחִיָּה דְשִׂרְיָא עֲלֵיהּ, אִם הוּא אֲרִיָּה, או שור או נָשֵׁר, או אָדָם. מִהֶמְרָכְבָּה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיהּ, או מִהֶמְרָכְבָּה דְמִלְאָךְ שֶׁר הַפְּנִים, או מִהֶמְרָכְבָּה בִישָׁא דְסִ"מ, או מִהֶמְרָכְבָּה דְאַרְבַּע יָסוּדִין דְעֵלְמָא. וְלִית בְּהוּן לֹא הִנְצֵר טוֹב, וְלֹא הִנְצֵר הָרַע, אֵלָּא כְּכַעֲרִין דְעֵלְמָא. וְכוּ' וְרוּז דְמִלְתָּ, (בראשית א) **תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינֶיהָ.** וּבְגִין דָּא, בְּמִדָּה שְׂאָדָם מוֹדֵד בַּהּ מוֹדֵדִין לוֹ. וּבְכָל פְּרֻצוּפָא אִית מְמַנָּא עֲלֵיהּ. עוֹד וְכְתַב מוֹהֲרֵ"ר יַעֲקֹב יִצְחָק הַלּוֹי הוֹרִי"ן בְּדַבְרֵי אִמַּת עַל הַתּוֹרָה, **הַצְנָה ב' וְאַתָּה הַצְנָה** כו'. י"ל דְיִדְוֵעַ דְבֵית הַמִּקְדָּשׁ נִחְרַב עַל יְדֵי שְׁנֵאת הַנֶּסֶם מִמִּילָא רֵאיוּ לְהַתְנַהֵג בְּהַפֵּךְ מִזֶּה דוּקָא בְּאַהֲבָה רַבָּה. וְזוּה עַל כָּל פְּנִים הַעוֹבְדֵי ה' בְּרוּךְ הוּא יִרְאוּ וְיִדְקְדְקוּ לְהִיטֵב בִּינֵיהֶם אֲהַבָּה גְדוּלָּה וְאִם יוֹדְמֵן לְאַדָּם אִיזֵה שְׂנֵאָה עַל חֲבֵרוֹ מִפְּנֵי שְׂלֵא טוֹב עֵשָׂה לוֹ, וְיִזְכֵּר שׁוֹה הוּא מַעֲשֵׂה יִצְרַר הָרַע לְעַכֵּב הַנְּמַלְאָה חֵם וְשִׁלּוּם כְּנִ"ל. וְהִנֵּה לְזוּה צְרִיף הַכְּנַעָה וְשַׁפְלוּת בְּדַעְתוֹ כִּי שְׁנֵי גַאִים אִי אֶפְשָׁר לְאַהֵב כְּרֵאוֹי אַחַד אֶת חֲבֵרוֹ. וְעוֹד עַל יְדֵי הַכְּנַעָה אִינוּ מִקְפִּיד וּמְדַקְדָּק רַק וְתִשְׁכַּח. וְהִנֵּה אִיתָא הַנְּמַלְאָה תְּהִיָּה בּוֹכּוֹת מִשְׁחָ רַבְנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם. וְזוּ **וְאַתָּה הַצְנָהוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** פְּרוּשׁ מִדְרָגְתָּךְ שְׂאֵתָה עֲנִיו מְכֹל. וְעוֹד **וְאַתָּה הַצְנָה** לְשׁוֹן הַתְּחַבְרוּת כְּמוֹ לְצוֹת לְזוּה. צוּתָא הָרָא. וְזוּ שְׁמַעְתִּי וְלֹא מִטְעַמִּי: וְעוֹד **הַצְנָה** לְשׁוֹן הַכְּנַעָה וְשַׁפְלוּת שִׁיחֻזִּיק אֶת עַצְמוֹ כֹּל אַחַד לְצוּתָא בְּעֵלְמָא: וְעוֹד **הַצְנָה** פְּרוּשׁ תְּחַבֵּר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הַפְּסָא כְּבוֹד שֶׁרֵשׁ נִשְׁמֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא מִתְמַת כָּל הַיָּמִים וְזוּ כְּכִיכּוֹל שִׁכְנִיָּה עַמְנוּ כִּי הַקְּבִיָּה שׁוֹכֵן בְּכַסָּא כְּבוֹדוֹ: **הַצְנָהוּ אֶת** פְּרוּשׁ אֲשֶׁר עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹכֵן לְהַקְּבִיָּה. וְלִפְרֻשׁ רֵא שׁוֹן גַּם מִכֵּם וְהִלָּאָה עַל יְדֵי שִׁיחֻזְנָהוּ בְּדַרְכֵּךְ: **וַיִּקְחוּ אֱלֹהִים** פְּרוּשׁ מַה שְׁנוֹבַע מִמֶּנִּי אֱלֹהִים יִקְחוּ גַם חֵם מִמֶּנִּי. עַל כֵּן לֹא כְּתִיב וַיִּתְּנוּ. וּמִפְּרֻשׁ מַה הוּא שְׁמֵן זֵית כִּי שְׁמֵן יִצָּא מִזֵּית שְׁקֵשָׁה לְשִׁכְחָה. וְשְׁמֵן מִרְמוֹ עַל חֲכָמָה יִשֵּׁשׁ בַּהּ בְּהַעֲלֵם אוֹר אֲשֶׁר מֵאִיר עֵי הַדְּלָקָה, וְיִדְוֵעַ בִּי נִבְלָלוֹת חֲכָמָה שְׁלִמְעֵלָה תוֹרָה אוֹר **וְחֲכָמָה מֵאִין תִּפְצָא** וְאִין לֹא נִתְפַס בּוֹ מִחֲשָׁבָה נִקְרָא שִׁכְחָה וְזוּ וְדָא נִבְעַע לְמַשָּׁה וְכֵן לְהַתְנַהֵגִים בְּדַרְכּוֹ וְזוּ **שְׁמֵן זֵית זָד** עַל יְדֵי עוֹסְקָם בַּתּוֹרָה כְּכִי אוֹתִיוֹת. וְכֵן גַּמִּי פְּשׁוּט כִּי מִכָּל עוֹלָם יֵשׁ חֲכָמָה וּמִפְּרֻשׁ **זָד** מַעוֹלָם עֲלִיוֹן. וְעוֹד **כְּתִיב** שִׁיכַחַת בְּרוּךְ הוּא אֶת שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל. לְמֵאוּר כְּדִי שְׁתֵּאִירוּ אֶתְּם בְּדַכְתִּיב (צְפַנְיָה ג) **הַקְּבִיָּה גוֹיִם לְשִׁמּוֹ פְּנֹתָם אֲמַרְתִּי אֶדְ-מִרְיָא אוֹתִי תִקְתִּי מוֹסֵר. לֶךְ תִּקְבָּה וּפְתִי יַעֲרֵם וְהוֹקִיִת לְנִבּוֹן יִבְיָן דַּעַת:** לְהַעֲלוֹת גַּר תְּמִיד עַל יְדֵי תַפְלִתְכֶם תַּעֲנֵנוּ גַר כִּי

תפלות נגד תמיד תתקנום וכן בתורה ג"כ מרמו בתמיד על שכתוב **וְהִיָּת בּוֹ יוֹסֵם וְלִיקָה:** עוֹד וְנִדְוֵעַ כִּי הֵמֵן הָרִשָּׁע הִיָּה אוֹסְטוֹרְלוֹגוֹם גְּדוֹל, כְּנֹדַע בְּעֵנִין **וַיִּנְפַל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל מִיּוֹם לַיּוֹם כו'.** וּבִפְרָט בְּמָה שְׁכָתוּב בְּסִפְרֵי הַזֵּהר כִּי הוּא וְעֲשָׂרָת בְּנָיו בּוֹלְלִים כָּל עֲשָׂרָה קְלָפִין חַיִּיצוֹנִים, וְיָדַע בְּחֻכְמָתוֹ עֵנִין מְעוֹט הַשְּׁנֵחָתוֹ יִתְבַּרַךְ עַל יִשְׂרָאֵל בְּיָמִים הַהֵם, לְהִיטוֹת בְּכַחֲנִית הַשְּׁנָה, וְלָכֵן חֲשַׁב וְעָלָה בְּלָבוֹ כִּי הַיּוֹמָן מוֹכֵן לְאַבְד שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. עוֹד... כְּרֵאוֹת הֵמֵן אֶת מְרַדְכֵי שְׁעַל יָדוֹ הִיָּתָה הָאָרֶז וְהַשְּׁנֵחָה עַל יִשְׂרָאֵל בְּזִמְן הַהוּא – נִתְעִיץ עִם זֵרֵשׁ אֲשֶׁתוֹ וְשִׁסִּיָּה יוֹעֲצִיו כו', וְאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כִּי זֵרֵשׁ אֲשֶׁתוֹ הִיָּתָה מְכַשְׁפָּה גְדוּלָּה וְעֲצָתָה שְׁקוּלָּה מְכַל שִׁסִּיָּה יוֹעֲצִיו, וְעֲלָתָה עֲצָתָם לְהַרְג אֶת מְרַדְכֵי וְלְתַלּוֹתוֹ עַל הָעֵץ, הוּא זָנְבָה שֶׁל נָחֵשׁ, הַמְשַׁךְ רִגְלֵי הַקּוֹף, וְאִם חֵם וְשִׁלּוּם כָּכָה יַעֲלֶה-וְיִכַל אַחֲ"כ לְאַבְד אֶת שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְאִזּוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּרַחֲמֵיו הָאִיר הָאָרֶת נִקְבָּא הַעֲלִינָה, וְהִיא גְדֵלַת מְרַדְכֵי וְאַסְתָּר, וְעַל יָדָם נִוְשְׁעוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַצְּרָה הַגְּדוּלָּה הַהִיא כְּמוֹ שְׁנִבְבָּר בְּשַׁעַר הַכְּנֻנוֹת פּוֹרִים. וְכִדְרַכְיֵנוּ שְׁעָרָה הַמְּצוּת תְּלוּיָה בְּחֻכְמָה, וְבוֹא וְאַרְאֶה לָךְ עַד בְּמָה ה' יִתְבַּרַךְ אוֹהֵב אוֹתָנוּ יִשְׁתַּבַּח שְׁמוֹ לְעַד וְלִפְנֵי זֶה תִּרְבֶּה הַשְּׁמִיחָה מִשְׁנִבְכֵּם אַדְר וְלֹא סָתַם שְׁמִיחָה, אֵלָּא שְׁמִיחָה שֶׁל מְצוּה פְּנִימִית בּוֹעֲרַת כָּלֵב וּמְנִיעָה לְכָל הָאֲבָרִים וְאַמּוּנָה צְרוּפָה וְחֲשֵׁק וְכַסּוּפִים לְאַבָּא שְׁבַשְׁמִים, וְהוֹדְמוֹת מְצִינָת בְּפּוֹרִים לְהַתְחַזֵּק בְּאַמּוּנָה וְלְהַדְבִּק בְּמִדּוֹתָיו יִתְבַּרַךְ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וְכַכָּה זֶה לְהַסִּיר קְלַפַּת הֵמֵן וְעַמְלָקוּעַל יְדֵי זֶה יוֹסֵר הַפְּחַד הַמְּדַמָּה שְׁמַכְנִיסָה זֹאת הַקְּלִי, וְאִזּוֹ הַדְּרוֹךְ, דְרָךְ יִשְׂרָאֵל סְבָא פְּתוּחָה לְהַתְעַלּוֹת וְלְהַתְחַזֵּק וּבְתַנְאֵי שְׂלֵא מְחֻזֵּק הַקְּלִי וְהַגְּנֻדָּא דְלִיָּה בְּכִיסוֹ עוֹד כָּא לְהַתְפַּלֵּל כְּתוּן... וְהַעֲקֵר לְהַרְבּוֹת בַּתּוֹרָה הַנּוֹתֵנָת חַיִּים לְעוֹשֵׂיָהּ. הִנֵּה תוּ"ל מְעִידִים שְׁהֵמֵן הָרִשָּׁע יָדַע בְּחֻכְמָתוֹ עֵנִין הַדּוּרְמִיטָא וְהַשְּׁנָה שֶׁל ז"א וְגַם הוּא וְגַם אֲשֶׁתוֹ זֵרֵשׁ הָאָרְזָה רֵאוּ מַה שְׂרָאוּ, אַךְ אֶת הָעֵץ שֶׁחִבְּנֵנוּ לְמְרַדְכֵי הַצְּדִיק, שְׁהִיָּה מוֹכֵן בְּאַמַּת עֲבוּר הֵמֵן הָרִשָּׁע, לֹא רָאוּ. מִכָּאֵן שְׁכַל מַעֲשֵׂיהֶם הִכַל וְרַעוּת רוּחַ **כֵּן יִאֲבָדוּ קָל-אוּיָבִיד ה'.** וְלַעֲ"ד שׁוֹה מֵאַהֲבָתוֹ אוֹתָנוּ וּמְחַכְמָתוֹ יִתְבַּרַךְ אִיךְ לְהוֹלִיכֵם שׁוֹלָל וְלָכֵן יֵשׁ לָנוּ לְהַתְחַזֵּק בְּאַמּוּנָה צְרוּפָה שְׁכַל הַגְּזוּרָת וְהַתְּכַנּוּנִים שְׁלֵחֶם לֹא יוֹעִילוּ **חַרְבָם תָּבוֹא בְּלִבָּם** וְאִין לָנוּ לְהַשְׁעֵן אֵלָּא עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים וְלַחֲדַל מִשְׁמַחָה וְרַק לְהוֹדוֹת וְלְהַלֵּל שְׁבַת שְׁלוֹם וְחַג פּוֹרִים שְׁמַח. [מְלַקֵּט מִנְחַת יִצְחָק]

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 40) – תפלה בותיקין בוקעת כל העולמות כאש לוחטת

וכות תפלה בותיקין לרפואת החולה. ולהאריך ימיו ושנותיו במסכתא ברכות דף י' ונסב חזקתו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה' וכו' וזכר-נא את אשר התהלכתי לפניך באמת ובלב שלם והטוב בעיניך עשיתי מאי והטוב בעיניך עשיתי? אמר רב יהודה אמר רב שסמך נאלה לתפלה. ובמהרש"א: שהיה עושה בותיקין שהיו קורין ק"ש קדם הגין החמה ותפלה מיד לאחר הגין החמה. ויש רמז בהיא קרא והטוב בעיניך עשיתי דהינו הגין החמה והאור שהוא טוב בעיניך כמ"ש ונבא אל-תים את האור כירטוב אז עשיתי תפלתו סמוך לק"ש ולנאלה. כ"כ גדלה מעלת זכות התפלה בותיקין, שחזקתו המלך שעליו אמרו חז"ל בסנהדרין זה: שנגעין חרב בבית המדרש ובדקו מדן ועד באר שבע ולא מצאו תינוק ותינוקת שלא היו בקיאים בהלכות טמאה וטהרה ובעת צרתו וחלויו לא מצאו לו לזכות להזכיר לפני הקב"ה אלא שסמך נאלה לתפלה בותיקין. ובמסכת ברכות י' איתא: א"ר מני גדול הקורא ק"ש בעונתה יותר מהעוסק בתורה. התעוררות לקיום מצוה מן המבחר וכתב בספר נבחרת שגדפס בירושלים בהסמכת נאון הגאונים קדש הקדשים מוהרמ"ל דסקין ז"ע מבריסק. והנה"ק מרן הגר"ח זוננפלד ז"ע מרא דארעא דישראל , חלק ראשון עמוד כ"ג; על מצות אתרוג ולולב בכמה כסף והון רב אתם תתנו בשביל לקימה מצוה מן המבחר, כמה טרחות ויגיעות והשתדלות וחריצות אתם עושים בלב שלם וכו' וכן מצות

סכה כדי לקימה מן המבחר אתם מפזרים ממונכם ליפותה בכל מיני יפוי והדור ונוי סכה, ולמה לא תשניחו כלל על המצוה הזאת הכוללת ביחד דאורייתא ק"ש של שחרית, דרבנן תפלה לקדם את שניהם מן המבחר ולא צריכים בשבילם לא שום הוצאות כסף ולא טרחות ויגיעות הדרך, ואפלו לא שום דאנה ולא לחשב מאומה רק לסמך בכל מקום על התון או על המנהל כי כדי לעשות שמים יחד מן המבחר ועל ידי סמיכות נאלה לתפלה עם הגין החמה, לקדם כן גם את החוט המשלש ולעשות על ידיהן הרבה נחת רוח בכל יום ליוצרנו יתברך. תפלה בותיקין בימים הנוראים ובפרט בימים הנוראים הקדושים כתב בספר שער המלך עמוד ג"ה, שצריכים להתזהר בזה להתפלל בותיקין ויהיו מבטחין שתהיה שנה טובה וישועה וברכה וגם יהיו בטוחים שלא יהיו נזקים ביום הזה מן המזיק הבא להזיק בחצר הנזק ולהגית בקרנו ולהסמין ואז יהיו בטוחים על כל השנה ושניחדש עלינו שנה טובה. תפלת הותיקין בצבור מאירין המוחין ובוקעת כל העולמות, בספר היכל הברכה האדמור מקאמרנא זצ"ל פרשת לך לך: והבעל שם טוב ז"ע היה מתפלל בגין החמה, ומי שזוכה להתפלל בגין החמה בצבור או מאירין המוחין ותפלתן בוקעת כל העולמות כאש לוחטת מלחטת. ובפרשת וירא כתב: ולכן בכל בית יש לזהר להתפלל בותיקין וכן התפלל הבעש"ט. קנמרס התעוררות [מְלַקֵּט מִנְחַת יִצְחָק]

מעלת למוד הזהר (סדרה 45) – החפץ חיים אמר תלמדו כל שבת את הזהר של הפרשה

אמר הרבי הקדוש מקאמרנא זצ"ל: יש הרבה שוטים שבורחים מללמד ריון של מרן האר"י וספר הזהר, אשר הם תיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גוברנלסון המעטה, היו שוקדים כל ימיהם ללמוד ספר הזהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרן הפעל שם טוב והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים ספר הזהר ותיקונים ולהגות בה, והיה

יראתו קודמת לחכמתו ויתקנים. והשלי"ה הקדוש כתב: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר היה עתיד להיות נגזר וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סכה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגנייה ושבבתם איש אל-אחותו" וכו', כדי שבזכות זה ינאלו ישראל, כשם שלא ננאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם

המילה, בן הנאלה העתידה לא יהיה הנאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל ותקדו, ואשרי הנוכח בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית). החפץ חיים ז"ע היה מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים שעל למוד ספר הזוהר אין שום הנבלה כי רבו מדרש

המילה

ר' יוסף בן שלמה מפוזין, הוספות בגן יוסף). ומוסיף לבאר במקדש מלך לתקוני זוהר, שכל העוסק בספר זה מקרב הנאלה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, ועליו אומר הקב"ה: כאלו פדאני לי ולבני מן הנלות וכו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה נגזר עד סוף ימיו דבגינה יבוא דרור, כי כנלה זו בו ולא בזולתו.

הרכי החנוף-שיחות בעניני החנוף-משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולחורים בכלל י

ילדים הננועים במחלת אמירת שקר, והיא ממש מחלה קשה מאוד ומי שאינו עוקרה מילדותו סובל מאוד בפגרותו, ויש לדבר הרבה על חמור החטא. כמו כן ראוי להקדיש שיחות על חמור החטא של ילדים הסוחבים כסף וכדומה מהחורים שזה הוא חטא כל יכפר, וישאסור לקחת שום דבר ללא רשות, אשר סופו של מי שלוקח מהחורים, אחר-כך סוחב גם מאחרים ונהיה נגב, שאין בעולם דבר מכוער יותר מזה, עד שחבריו מתביישים לעמוד על ידו ולדבר אתו. שיחה כזאת מצילה הרבה מעון שחיבה המצוי אצל ילדים, ולפני שמעם מעם חטא אפשר להפרישו בקלות שלא יפגם נפשו בזה הרגלים טובים יש להרגיל מהיל הצעיר ביותר, להזהר מאוד לברך על כל מה שנהנים מהעולם הזה שהקדוש ברוך הוא נתן לנו ועלינו להודות על זה. וכן לקרא קריאת שמע לפני השנה, ולהסביר ענין בידך אפקיד רוחי וכו', אמירת מודה אני מיד בשקמים בבקר, ועוד מעין ענינים כאלו. וכן להרגילו בסדר משטר ונקיון, בזמן שחיבה וזמן קימה, וסדר המלבושים, ולשמר על נקיון הגוף המלבושים והחדר שנמצאים בו. וגם בכמה להזהר שאם מלכלכים, צריך לנקות את זה. וכן עד כמה צריך להיות זריז לא להזיק את מישהו לא בגופו ולא במקומו. ואם מוזקים עד היכן צריך לבקש סליחה, וצריך לשלם את הנזק אפילו רק שוה פרופה, כי בתור חנוף זה מועיל מאוד שיוכר את זה תמיד. בשבוע הבא נראה אי"ה תפקידו של מורה מחנך [מלקט מנחת יצחק]

החנוף בדרך ישראל סבא כמה ניצוצות קדושה מהאדמו"ר מסלונים זצ"ל בקונטרס נתיבי החינוך פרק מ, ו. בשורות בודדות אלו מסביר הרב בטוב מעם ובסודיות את הדרך לטפל ולהתמודד עם גיל ההתבגרות, אבל לא רק שידוע שזה לא פשוט לעבר את השלב העדין הזה בקלות. ולכן ההדרגה של האדמו"ר זצ"ל, יקרה עד מאוד ונצרכת היא למאד ובפרט לילדי התשב"ר ולבני הישיבה בימינו ובפרט בדרגות יתמי דיתמי. כמה פנינים משיחתו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולחורים בכלל חלק י. עקר החנוף הוא לא רק בסור מרע אלא בעשה טוב, ולא רק במעשים בפעל, אלא לעשות שנוי בעצם המהות של הילד. היות כי יצר לב האדם רע מנעריו, ויש לו יצר הרע, ונתינה לשבר להזיק ולהבל, אם כי אין מעם והסבר למה נתינה מזה, אך יש יצר הרע המביא לכל זה. או להכניסו לעולם התקון, צריך להשקיע השפעה איך לפתח לו את כח השכלי וכוח ההרגשי כמ"ד ש"עמו וראו כי טוב ה" וזה שיהי לילדים יותר מבגרים, שישנם באלה שעקר חלק הרע שבהם הוא משום שהם סגורים והולכים בחשך שאור לא ראו ורק על ידי פתוח שכלי בתורה ופתוח רגשי בעבודת ה', על ידי מאמרי וספורי צדיקים, ועל ידי שיעור וראו שיש עולם שכלו אור, ושתנה מצבם ומעט אור וידחה חשך הרבה. צריך להסביר תמיד שכמו שיש מחלות גופניות ומצריכות טפול רפואי וזריקות כמו כן יש מחלות רוחניות וכן

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי - לב האדם - השמחה שבלב שזו עקר עשירות

רעות שממלא כל המדותיו בעשרו בעשרו. וכן בגבורה יש הכובש יצרו ויש גבורת כעם ורציחה. וזהו שלשה כתרם וכתר שם טוב עולה על גביהם (אבות פרק ד משנה יג) דשם טוב הוא מה שהשם יתברך מעיד עליו שכונתו לשמים כמו שכתוב ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה: שלמדו בפרק הרואה (נה). מזה דפרנס טוב הקב"ה ממנה. ושם טוב ופבור הוא מה שהשם יתברך ממנה שהוא מעיד שראוי לכבד כל אחד כפי מה שהוא. יש מכבד מצד חכמתו ויש מצד עשרו והוא כתר מלכותו יש מצד גבורתו והוא כתר כהנה ועבודה. והפבור הוא המעלה ומתנה הרביעית והיא אינו מצד האדם עצמו רק מצד הזולת שחולקין לו פבור. וכל פבור הוא בהקרה מצד אחד משלשה מעלות הנזכר או מצד כלם וזהו עולה על גביהם כי אינה בפני עצמו רק על גביהם והוא עולה עליהם כי זולת זה אין הם מעלות כלל כנ"ל. והם תלת אבהן יודו המלך ע"ה רגל רביעי שבמקרה כי הוא זכה לשם טוב דזהו עקר מדת מלכות כמו שאמרו ז"ל (שם נח). שמברכין על המלך: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שחלק מלכותו ליראיו, אבל כתר מלכות שמצד עצמו של אדם מצד השמחה שבלב זה דרגא דיעקב אבינו ע"ה.

ארבעה מיני ענינים של מעלות והנאות ומתנות שיש לאדם שטוב שנתן למן השמים הם. שלשה הם באדם עצמו, והם חכמה במוח. ושמחה בלב. והעלה בכלי המעשה בפעל כל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו. והם השלשה שאמר הכתוב: אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו ואל יתהלל עשיר בעשרו ואמרו ז"ל (נדה מו) דנגזר בשעת יצירה טפה זו חכם או טפש ועשיר או עני היינו השמחה שבלב שזו עקר עשירות כמו שאמרו (אבות פרק ד) איזהו עשיר השמח בחלקו ואם ירבה כחול כסף ואין לו שמחת הלב הוא קרוי עני וכן אמרו (ירושלמי סוף פרק ח דתרומות) לבא בכסף תליא דשלות הלב תלוי בעשירות. וגבור או חלש היינו שלות כלי המעשה והגבורה הוא בפעל. ואמרו אל יתהלל וגו' דהכל בגזרה כי אם בזאת יתהלל וגו' היינו צדיק או רשע דלא קאמר (כמ"ש) ואינו דבר מחדש רק רצה לומר באלו השלשה השכל וידע אותי החכם בחכמתו מכיר וידע שחכמתו מהשם יתברך וכן כלם או יוכל להתהלל. כי בכל דבר יש צדיק ורשע דאלו ג' כוללים כל קומת אדם. בחכמה יש חכם בתורה ויש חכם להרע. וכן בשמחת הלב יש שמחה של מצוה ועשיר בדעת ושמחה של הוללות ומאות.

תופינים לשבת קודש - שיהיה לאדם עין טובה ללמד על חברו

נאמר והיה על מצחו תמיד לרצון, היינו שיהיה לאדם עין טובה ללמד את חברו. לשמור נגד הכתונת כי כתונת מכפר על שפיכת דמים, [שם] והוא שישמור האדם את עצמו שלא יבא מחמתו שום הזיק לחבירו ולא יוכל חבירו לחשדו וע"י שיחשדנו בחנם יענש וע"י"ג גם הוא יענש מחמת שחבירו נענש על ידו. ולעשות נגד האפוד, כי אפוד רומז על סמך ועיקר סמיכה הוא במעשה המצות שיכול האדם לעמוד בתפלה ולהשען עליהם כמ"ש (תהלים ק"ד ג), השם עבים רכובו, ועבים מורים על מצות מעשיות. וכי האדם צריך לידע כי אין מעשה בעולם שלא יהיה לו השארה לעוה"ב. (תשלום) ולקיים הוא נגד מכנסים כי הוא לכסות בשר ערוה, וערוה נקרא מקום שעל ידו יוכל האדם להפסיד כמ"ש (בראשית מ"ב, ט) ערות הארץ, היינו שיע"ז יוכל הארץ להכבש, ובכל מקום שברא הקב"ה שיכול האדם להבנות ממנו בנין עדי עד, שם ברא מקום ההפסד שיוכל להפסיד הכל וע"י שישמור את עצמו בזה יצמח לו ממקום הזה בנין עדי עד.

ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד ומעיל וכתנת תשבין מצנפת ואבנט ועשו בגדי קודש וכו'. הנה נגד השמונה בגדים תקנו אנשי כנסת הגדולה בברכת ק"ש שמונה דברים להבין ולהשכיל לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. להבין הוא נגד האבנט כי אבנט מכפר על הרהור הלב (ערכין מ"ז) וגם לבישתו היתה על הלב ומדתו היה ג"כ ל"ב אמות. ולהשכיל הוא נגד החושן, כי האדם צריך להתבונן לדעת השי"י כי אצלו לא ימצא שום כעס על נפשות ישראל כי רגע באפו היים ברצונו. לשמוע הוא נגד המעיל, היינו שהאדם ישמע ויטה אוזן ליסודו ושורשו כמו שדרש (בגמ') (שמות רבה פרישה מ'ג) על פסוק איפה היית ביסודי ארץ איפה שלך איך היה באדם הראשון, וע"י שהאדם יבא על יסודו מזה יבין מה שתיקן כבר בעולם ומה צריך עוד לתקן, וע"י רומז המעיל כדאיתא בזה"ק המעיל היא ברוח דגילגולא. ללמוד הוא נגד המצנפת כי מצנפת מכפר על גסי הרוח, (ערכין שם) היינו לקבל אמת ממי שאמרו. וללמד הוא נגד הציץ, כי בהציץ

עד אין קץ, על שזוכה ללמד ולעמל בתורה הקדושה אף באמריקה הטמאה והחולית. באותם ימים היו ליוסל שני חלומות, האחד, שיוכל ללמד מהבקר ועד הערב, ללא עבודות סנדלרות קשה, יחד עם חברים וידידים, שכלם בשאיפה מהירה אחת כאביו, ילמדו בקדשה ובטהרה. והשני, שאם יגדל ויהא עשיר גדול, יקים מפעלים גדולים שיעבדו אף ורק בששת ימי בראשית, וכל שומרי השבת יוכלו לעבד אצלו בלא חששות, ומרחיזו הגדולים יתמך בכל אותם משפחות מוסרי נפש לה' ותורתו, ובמיוחד יתמך באותם 'עמלי תורה', כפי שאביו מפריש מדולריו הבודדים, מספר 'סנטים' מכבד, ומעבירם לידי בני ר' דוד, אותו התלמיד חכם היושב בבית המדרש מבקר עד ליל ולומד בהתמדה מעוררת השתאות. השנים הרבות שעברו על יוסל בסנדלריה, הרחיקו ממנו את חלומו הראשון, באותם שנים שגדל והתבגר והיה לאיש, אביו סבל רבות ממחלות ומכאובים, ולא יכל כמעט לעבד בסנדלריה, כך שיוסל הכרח לעמוד על משמרתו ולעבד במקומו, בכדי להביא מעט פרנסה לבית, לתשלומי שכירות על התרבה הקטנה שהתגוררו בה, ועבור מזון לכל בני המשפחה. גם בשנים אלו, הקפיד יוסל על 'קלה כבתמורה', כל מה שידע, קים ועשה וזאת מלבד מסירותו לקביעת עתים לתורה, גם כאשר לא ידע מהיכן יהא לו כסף לקנות ארוחותיו, ועמד בפני נסיון קשה שלקוח בא לקנות או לתקן משהוא, הוא לא 'שבר' את קביעותו, הוא לא אחר לתלמודו, אלא סגר את התנות ואין לתלמודו, כאשר משיב את נפשו בלמוד הנמרא ומשניות בשעורים ששמע, ובלמוד הניתי שהיה לו עם ר' מנחם לעבדריקא ויוסלערנער, אחד מהאברכים המקומיים, ששקד על תלמודו באותו בית מדרש שהיה לו למורו ורבו ואף לידידו. השנים נקפו ועברו, יוסל מצא כשעה טובה ומצלחת את וונו, אשת חיל יראת ה', שאבותיה אף הם זכו ושמחו למסר את נפשם למען קיום התורה והמצוות, וחקים יחד עמה את ביתם, בית נאמן לה' ותורתו, כאשר שאיפתם העקרת היא, לעשות רצונו בלבב שלם, ולגדל את בנייהם לתורה לחפה ולמעשים טובים. בחסד ה' עליו הלקוחות התרבו והסנדלריה גדלה, יוסל מזמן החליף את אביו לחלוטין, הוא נהל בגפו את העסק, ובאוייה המיחרת שבאמריקה, שהכל בגדול ובענק, החל לגדל ולהוסיף עובדים ומכשירים נוספים, וכאשר הרחיקים בסיעתא דשמיא גדלו וצמחו, הצליח לחסך סכום נכבד, בו רכש מפעל כושל ליצור נעלים, וכנסיונו הרב בתקונם ושיפוץ החל ביצור נעלים מזהדות המאריכות ימים, יחד עם אחריות לשנתים, בהם תקנו כל פנים וקרע. בתוך שנים ספורות התבסס מפעלו, שמעם של טובי נעליו הגיע לרחוק, הוא החל לקבל הזמנות רבות, ובסיעתא דשמיא זכה, שהצבא האמריקני החל לתזמן במפעליו את מאות אלפי נעליהם אשר נזקקו להם בכל שנה. כמוכן שמכת המזונה זו רכש מפעלים נוספים, צרף מאות עובדים נוספים והחל להתעשר. עשרו גדל עוד ועוד, כאשר מדינות נוספות החלו להצטרף לקהל לקוחותיו, ובמיוחד שלמעלת חזקים של נעליו הצטרפו גם ישרו המיחד, שלא נסה ככל לרמות או 'לעגל פנות', אלא דאג שהכל יעשה בצורה הטובה ביותר. המשך בשבוע הבא אי"ה

תקציר הפרק הקודם קלוימוס אפלערנערסטרמאכטער התפרנס בקשי כרוכל המחזיר בין הכפרים והעירות, שהפסקה לאחרונה עם פרץ המלחמה העולמית, לא היה בידו להם לפי הפרק, והמדרג היומיומי הקשה מול כמה פרוסות להם, נמלו את כל כוחותיו, עד שבסיומו של יום מפרך נוסף, בקשי היה משרף את רגליו אל עבר בית המדרש, שם לצערו היה לומד בקשי ובעקר מתנמנם באחד מהשעורים. הרמיונות התחילו כשהגיעה המעטפה הגדולה שגשלה לו על ידי זלמן אחיו הצעיר, המתגורר ביבשת התרשה, בארץ החלומות והוקב אמריקה, שהכילה בתוכה, מכתב מרגש המספר על הצלחתו הכלכלית, והזמנתו לבוא אף הוא לשם, ובתוכו שמונה כרטיסי הפלגה, עבורו ועבור בני ביתו, יחד עם הבטחתו של האת, שידאג לו לפרנסה הגונה ומרוחת, שיוכל לגדל את בני ביתו ללא צרות ורדיפות, באופן היותר טוב. כשאף ראה את אחיו הצעיר, שלא היה שונה מהרבה מיתר גוי הארץ שהיו שם, נפלה רוחו בקרבו, 'הזה זלמן? ולאחר כמה ימים, כשראה שאחיו, גם הוא רחיל מבין אותם אלו המסחלי שבת קדש, הודעו עד אימה, ומיד במוצאי שבת, בקש לצאת מביתו החם הגדול והמרוח, לעבר... יחד עם בני ביתו, אל אחת מההרבות הקרות והקטנות שהשיגו. הניבשת התרשה לא האירה לו פנים, הנסיונות היו עצומים, הוא התנגלל מעבודה לעבודה, בכל שבוע מחדש, לאחר שלא הגיע לעבודה בשבת קדש, פטר מיד ביום השני, וכן סבל הרפת רעב קשה. זכרון תקיעת הכף עמד מולו, ולא נתן לו להמיר את מצבו הקשה, במיוחד שח' זכה, שרעיתו אשת החיל, מעולם לא התלוננה ולא התאוננה על מצבם, אלא אדרבה, עוררה אותו בכל עת ומצב, הזכירה לו תמיד את זכותם הגדולה והעצומה, להיות בין שומרי השבת היחידים באזור, להיות חיי מסירות נפש לה' ותורתו. לאחר כמה שנים, בהם עמד קלוימוס בנאון בכל הנסיונות הגדולים, גם גלי קשיים אדירים לא הטביעוהו בים החיים, והוא נשאר נאמן לשמירת התורה והמצוות, סג ע בידו ה', להיות 'עצמאי', בחסד ה' עלה בידו לפתח סנדלריה קטנה בקרן אחת הרחובות, בה יכל לעבד ללא חשש חלול שבת ויום טוב, ובדחק רב לפרנס את ילדיו. לבית הספר הנווי, לא עלה בדעתו של קלוימוס לשלח את ילדיו, ולקף נשארם הם בביתם, מלבד בנם יוסל שכבר החל לגדל, ובכל יום נשלח לכמה שעות אל ה' סנדלריה, שם בשעות הפנאי למדו אביו קריאה וקמש, ושאר דברים שידע, ובשעות העבודה למדו את רזי המקצוע, כך שתודע זמן קצר קלט את העבודה, והיה לאביו לעזר וסיוע, שתודע זמן קצר היו גומרים את העבודות לאותו היום, והיה להם זמן ללמד יחידיו. כשיוסל גדל והיה כבן עשר, היה הולך בכל יום יחד עם אביו, אל בית הכנסת, שם היו מתאספים אותם שרידים החולכים בדרך ה' ובקיום מצוותיו, ולומדים יחדיו שיעור ב'עין יעקב', ומעט 'משניות', ולאחריו היה קלוימוס נשאר עם יוסל, ולומדים יחדיו עד שיוסל היה נדרם. קלוימוס היה ממשיך בתלמודו עוד ועוד, עד שעה מאחרת, בה היה חוזר לביתו כשיוסל על כתפו, עוף מעבודתו, ומאשר

לקחי הפרשה לשבת – פרסום גדלות היהודים בפורים איך הם משגחים בהנהגה עליונה

המגילה וזה לא שייך כלל להאי פרשתא ומאי נ"מ מזה שמשיש האויבים לפירש"י. גם למה נצרך לכתוב בתורה שמשיש את האויבים הלא זה אינו מענין העונש דמאי נ"מ לענין העונש אם ישמחו האויבים וגם מה שייך ע"ז הדמיון כאשר שש להיטיב בן ישיש וגו' ומה דמות יערוך זה לזה ושם הוא שמחה באמת לפני הקב"ה ואיך שייך לדמותו ולומר בן וגו'. גם מה שהקשו בגמ' ומי חדי הקב"ה כו' כפי הפשט דקאי על ישראל ולמה הוצרך להביא ראיה ממה שלא נאמר כי טוב בהודאה דקרא במלחמת יהושפט על עמון ומואב. ומדרשא דלא קרב זה אל זה דהוא דרשא בעלמא ושם מדבר ממצריים. והלא כמה פסוקים מפורשים דהקב"ה לא די שאינו שמה אלא עוד מצטרע בצרת ישראל כש"נ עמו אנכי בצרה וכי ככל צרתם לו צר וכתוב צדיק ונושע הוא וזא"ל (מדברי תורה סו"פ אחרי) ומושיע אין כתיב אלא צדיק ונושע הוא כביכול הוא נושע ומייתי מכמה קראי ע"ש. ואיתא (מגילה כט.) שבכ"מ שגלו גלתה שכינה עמה שנאמר למענכם שלחתי בבלה וכשנגאלין שכינה עמה

אפרי צדיק פורים, ו' על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור. ולבאורה יש להבין למה קראו שם הימים על הענין שהיה הצרה כש"נ והפיל פור גו' להומם ולאברם. ולמה לא קראו הימים על שם הנס כמו פסח על שום שפסח בו' ובתורה חג המצות על שום שלא הספיק בצקם כו' חג הסוכות כי בפסח הושבתי וגו' בהוציא וגו' הכל על שעת היציאה והנאולה והבא הפור הוא בשעת הנזירה. אכן הענין הוא כי באמת זה הפור שחשב המן לרעה היה בעצמו למוצא ישראל כי פור המן נהפך לפורינו. דאיתא (מגילה י:) ריב"ל פתח כו' והיה כאשר שש וגו' בן ישיש להרע אתכם. ופריך ומי חדי הקב"ה במפלתן של רשעים הוא כתיב בצאת וגו' לא נאמר כי טוב בהודאה זו לפי שאין הקב"ה שמה במפלתן של רשעים ואר"י כו' מעשי ידי טובעין בים ואתם אומרים שירה? אמר ר"א הוא אינו שש אבל אחרים משיש כו' ופירש"י וכשנתחייבו כליה בימי המן היו אויביהן שמחים ע"ש. והדבר צריך בירור מה ענין פתיחה זו למגילת אסתר שהפתיחה הוא לבאר ענין

כמ"ש והשיב לא נאמר אלא ושב. והרי הקב"ה כביכול מצטרף בצרתם ואיך ס"ד שישמח ח"ו ולמה הוצרך ראייה? אבל הנה בתורה כ' כן ישיש ח' עליכם להאביד אתכם ולהשמיד אתכם וזה תימא איך שייך ב'ישאאל לומר להאביד הלא כל העולם נברא בשביל 'ישאאל שנקרא ראשית וגם בשביל התורה שקבלו 'ישאאל וכמ"ש (שבת פח). שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית אם 'ישאאל מקבלין התורה אתם מתקיימין כ'ו ואם ח"ו להאביד יחרב העולם. וכתוב ולא דבר ח' למחות את שם 'ישאאל מתחת השמים ונאמר כן ועמד זרעכם ושמכם ונאמר אם ימדו שמים וגו' גם אני אמאם בכל זרע 'ישאאל וגו' ואיך יצויר ח"ו להאביד ולהשמיד. אך מצינו בדברי יצחק לעשו והיה כאשר תריד ופרקת וגו' ופירש"י תריד לשון צער שתצטרע על הברכות כשיעברו 'ישאאל עה"ת או ופרקת. ויש להבין למה כ' והיה שאז"ל (ב"ר פ' מב) והיה לשון שמוקה ומה זו שמוקה וטפי היה שייך לשון והיה במה שנאמר ואת אחיך תעבוד. אכן שמעתי מרה"ק וצוקל"ה שאמר ע"ו שבעת שמגיע ירידת עשו אז מענה ומיצר ל'ישאאל ביותר ותיכף יש לו ירידה וזש"נ כאשר תריד בזמן ירידתו ופרקתו עולו וגו' ואדרבה היה מיצר ל'ישאאל ותיכף היה ירידתו בלא תקומה ועל כן אמר לשון והיה שאז הוא שמוקה ל'ישאאל. ותכלית ירידתו בעת התרבות קדושת 'ישאאל וקודם קבלת התורה היתה מלחמת עמלק מצד שהרגיש שעתידין 'ישאאל לקבל התורה והתחזקה קליפת עמלק להרחיק את 'ישאאל ח"ו מקבלת התורה ותיכף היה לו ירידה ויחלוש יהושע את עמלק וגו'. והש"ת עוררו לזה כדי להחליש כמו שהוא הראשית גוים וכן היצר הרע כמ"ש בזוהר הקדוש (שלה קס א) וצריך להחלישו ולהורידו קודם קבלת התורה ועל ידי זה יהיו 'ישאאל מוכנים לה. וכמו כן לעתיד קודם ביאת המשיח ירגישו כל הקליפות התרבות קדושת 'ישאאל שאז יהיה תכלית שלימות קדושת 'ישאאל ועל כן אז תתעורר מלחמת גוג ומגוג דאז"ל (מדברי תורה סו"פ קרה) גוג ומגוג בנימטריא שבעים שהם שבעים אומות. שיאסוף כל הע' אומות והשורש יהיה ע"ו עשו וכמ"ש (יומא י). דאין ב"ד בא עד שתפשוט בכל העולם כולו תשע חדשים מקרא דעד עת יולדה לידה והחבלי משיח כמו חבלי לידה ואז יהיה בית עשו לקש שילחט אותם היום הבא ויהיה מחיית עמלק לגמרי ולא יהיה שריד וגו' וכל הע' קליפות יבוער לגמרי שיבוער כל הרע וכדכתיב ח' בדר ינחנו וגו'. וכן היה בענין פורים שהרגישה הקליפה דעמלק קדושת 'ישאאל שבא הזמן שיקבלו תורה שבעל פה מאהבה כמ"ש (שבת פח). הדר קבלוה בימי אהשורוש והיינו לתורה שבעל פה שע"ו היה כפיית הר כניגית (כמ"ש נחומא נח ג) ועז"א ליהודים היתה אורה בה' זו תורה שבעל פה כמו שאמרנו כ"פ. שאז היה התחלת תורה שבעל פה ע"ו אנשי כנסת הגדולה ועל זה היה התגברות המן שרצה להומם ולאבדם והפיל פור הוא הגורל והגורל הוא מן השמים כש"נ בחיק ויטל את הגורל ומה' כל משפטו ונפל הגורל על אדר כי באמת היה רצונו ית' למחות זכר עמלק דיעקר מחיית עמלק ע"י התורה שבעל פה. והזמן לזה בחודש אדר על פי מ"ש (ב"ב קבג :) שאין זרעו של עשו נמסר אלא ביד זרעו של יוסף וחודש אדר כנגד יוסף הצדיק כמ"ש בס' קדושת לוי לפי שאדר הוא לפעמים ב' חדשים וכן יוסף נמנה פעמים לב' שבטים ולזה היה הסיבה שיפיל גורל ומן השמים נפל על אדר כדי למחות זכרו באדר ובלעדי הגורל מי יודע אם היה בדעת המן מוסכם על חודש אדר דייקא. והפור שנפל על אדר זה מעיד שגם התחלת הגזירה הכונה היה על מחיית עמלק ולא ח"ו על היהודים. והפור היה על הישועה דנהפוך הוא דישלמו היהודים המה בשונאייהם וזה היה מצד הפור שרצה להרוג ולאבד וגו' וע"י זה היה פתחון פה לאסתר לבקש על עמה ולעשות מחיית עמלק שבלא גזירת המן מקודם להרוג את 'ישאאל לא היה שייכות שתבקש להרוג אותם בלא טענה רק ע"י שגזר המן להרוג ולאבד את 'ישאאל ח"ו היה השייכות לבקש שישלמו המה בשונאייהם ושיהפכו הכתבים הראשונים. וזה ענין הפתיחה בפ' והיה כאשר שש ח' עליכם להטיב אתכם וגו' כן ישיש ח' עליכם להאביד אתכם ולהשמיד אתכם כי הגזירה להאביד הוא דבר שאי אפשר כלל

שהרי נשבע הקב"ה שלא להאביד את 'ישאאל (וכ"כ בזה"ה תבא ע"ש) אבל הכונה בזה הגזירה דיהיה נהפוך הוא ועל ידי זה יהיה להאביד את עשו ועמלק והוא שמוקה כמו השמוקה דלהטיב אתכם דגם זה הוא להטיב עוד יותר וכנ"ל על מה שנאמר והיה כאשר תריד וגו'. ועל כן כ' בשניהם והיה שהוא לשון שמוקה. כי באמת לא יגע בהם רע ב'ישאאל רק מצד שמצירים ל'ישאאל יהיה להם הירידה בשלימות ו'ישאאל יתקרבו על ידי זה יותר לקדושתו ית' וכמ"ש (מגילה יד). גדולה הסרת טבעת יותר ממ"ה נביאים וכ' שנתנבאו להן ל'ישאאל כ'ו וע"כ יראו 'ישאאל במפלתן וז"ש בגמ' בלשון כן ישיש להרע אתכם תחת מה שנאמר בפסוק להבאיד וגו'. ורמזו בזה ע"פ מה שמצינו במצרים שקודם הנאולה התגברה קליפת מצרים וביטל פרעה מהם את השבת וכמ"ש (שמות רבה פ' ה) ומצד זה התנצל משה רבינו ע"ה ואמר ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה. היינו שעשה אותם רעים שביטל מהם קדושת השבת (ונת' שמות מא' ג וארא מא' ז) וכן רמזו בגמרא בלשון להרע אתכם והיינו התגברות העכום שרוצים להרחיק את 'ישאאל מקדושת הש"ת ואמנם הקב"ה שמת בזה כי אדרבא תוקף הגזירה יגרום לקרב 'ישאאל לאביהם שבשמים ביתר שאת. ומה שירצו להאביד ולהשמיד אתכם יהיה נהפוך הוא וכמו שהיה בימי המן. ועל זה פריך בגמרא ומי חדי הקב"ה במפלתן של רשעים היינו העכום"ם אף שמפלתם במשפט כמו במצריים שנטבעו מדה במדה כאשר גזרו היאורה תשליכוהו ומכל מקום אין הקב"ה שמת ועל זה מייתי הדרשה דלא קרב זה אל זה שלא הניח להמ"ש לומר שירה מעשי ידי טובעין בים כ'ו וכן מהא דלא נאמר כי טוב בהודאה דמלחמת יהושפט בעמון ומואב שרדפוהו ועל זה מתרין הוא אינו שש אבל אחרים משיש רב' כן ישיש והיינו שישמח וישיש את 'ישאאל שישמחו במפלתן כמו בהמן כנ"ל. וז"ש אחר כך בגמרא הפתיחה זכר חסדו ואמונתו לבית 'ישאאל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו אימתי ראו וגו' בימי מרדכי ואסתר שאין המכוון כל אפסי ארץ על האומות שהם לא הכירו הנס שיהיה קרוב לטבע וכמו שאמרנו (מא' ד) רק המכוון כל אפסי ארץ היינו נפשות 'ישאאל הפחותים והשפלים ג"כ הכירו אז חסדו ואמונתו שהכירו האמת שהכל היה מצד ישועת אלהינו שלא היה דרך הטבע שמלך גדול יחרוג אשתו מחמת שלא שמעה לו לעשות תועבה ואחר כך יקח אשה אשר לא ידע עמה ומולדתה והכירו אפילו הנפשות הפחותות שהכל מיד ח' היתה שיהיה מחיית עמלק ולהרבות קדושת 'ישאאל באור תורה שבעל פה כנ"ל. ובדאי אם היה רצונו יתברך למחות זכר עמלק לגמרי היה יכול לאבדו ברגע אמנם רצונו יתברך שיהיה המלחמה מדור דור שבכל דור יתגברו 'ישאאל לעקור הקליפה דעמלק וינצחו אותו וכמ"ש (מדברי תורה תצא ד) אתם מזכירין שמו מלמטה ואני מוחק שמו למעלה היינו שרצונו יתברך שבכל דור ילחמו 'ישאאל נגד קליפה זו וינצחוהו ע"י עזר ח' ועל ידי זה יזכו אחר כך להנאולה שלימה והמחית עמלק בשלימות ולא יהיה שריד וגו'. וזה שאמרנו (מגילה ז :) מיהייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן כ'ו שכ' בפע"ח (שער יט פ"ו) שיש ניצוין של קדושה בכל קליפה המחיה אותה ואם יסתלקו ממנו לא ישאר לו חיות ויתבטל לגמרי מיד ואנחנו רוצים שגם לאותו הניצוין יגיע לו חיות לעצמו מזה ההארה דיום זה אבל לא שיגיע כיב להאיר הקליפה ועל כן מיהייב אינש לבסומי. [לא להסתכל] עד דלא ידע ואולי מתוך השכרות יתברך גם אותו ניצוין שבקליפה אבל לא תהיה ברכה שלימה ככוונה שאז ח"ו יאיר גם אל הקליפה ע"ש. [כלומר הלאה מועטת על כי יצא יומם, ולזה לר"ח חממה גדולה נעזר ח' יתקנד] ומצד שנתברך בטעות יש כח בנפשות 'ישאאל לנצחו ולהתגבר נגדו ולמחות זכרו כי הברכה היתה בטעות רק מצד השכרות. ובאמת אפילו בשעת שכרות נפשות 'ישאאל מדובקים בקדושתו ית"ש וכמ"ש בגמרא (שם יב :) ש'ישאאל אוכלין ושותין מתחילין בדברי תורה ובדברי תשבחות ורק בשניאה יצאה הברכה מבלי דעת ועל כן יש לנו כח להלחם כנגדו ולנצח אותו בכל דור ודור ולמחות זכר עמלק:

ב' בתשובה ל'שאלה מי שיש לו בנים תאומים אם יבדק ב'רוך שפטרני על כל אחד בנפרד או ב'רכה אחת על שניהם? הנה יסוד ב'רכה זו בלשון המדרש בב"ר פס"ג י, "א"ר אלעזר צריך אדם להפטר בכנו עד י"ג שנה, מכאן ואילך צריך שיאמר 'ברוך שפטרני מענישו של זה'. ובחזקוני בראשית כ"ה ביזומעתיק לשון המדרש בשני קצת, "מכאן ואילך יאמר

לא כתוב "צריך שיגבר" גם בלשון המדרש כתוב "ברוך שפטרני", ובהעתקת החוקוני "ברוך המקום שפטרני". ומצינו גרסא נוספת בהעתקת דברי המדרש, והוא בס' תשב"ץ קמן סי' ש"ז, וז"ל, "בב"ר יש, אר"ש ברי צדוק יש לו לאדם להטפל עם בנו עד י"ג שנה, לאחר מכן צ"ל ברוך א"י אמ"ה שפטרנו מענישו של זה", ומשמע, שכן היה גרסתו במדרש. וברמ"א סי' רכ"ה כתב "ומוב לברך בלא שם ומלכות", ועין במקור חיים שכתב, "תמה ע"ז, כי נזכר ברבא, וני"ל דאשתמיטתיה להרמ"א", ושם י"ל דהרמ"א סבר שאין זה בא בתקנת ברכה כעין ברכת שהחינו, רק שכן הסדר שמאז צריך להודות בתמידות, שלא יענש על זה, ובלשון "מכאן ואילך", ועוד דבגרסת הרמ"א אפשר לא היה בשם ומלכות במדרש, וכמו שהוא לפנינו. ובערוה"ש סי' רכ"ה ס"ד, "ויו"ש והרמ"א לברך בלא שו"מ, טעמו משום דלא מצינו ברכה זו בנמ', אכל במדרש ריש תולדות נמצא ברכה זו, וכמה ברכות מקריבים אף שלא נמצא בנמרא, בברכת הנותן ליעף בת, והמקדש את שמך ברבים". ואולי י"ל, דבברכות שתקנו הגאונים, הא נתלקו הראשונים, אם היה כח לגאונים לתקן ועי' באגור, ובשו"ת מהר"ש"ל סי' ס"ד, [ויתכן לומר דאתם שלא קבעום בשו"מ, לכו"ע לא בא יסוד מ"ס מ"ס, בתורת חיוב ברכה בברכות שתקנו חז"ל, אלא שהוא דרך הודאה ושבת בעלמא. דגמת ברוך המקום שפטר עולמו לשומרים בע"ז מ' ב', וכיו"ב, שבאו לעורר על דברים שראוי להודות ולברך להשי"ת, ולא בנוו שיהא תוספת בברכות המחיבות. והגם שבא בלשון ברוך אינו מקריב היותו מ"ס ברכה, וכ"מכפרש"י ברכות י"א ב' ד"ה ברוך אתה וכו', וז"ל ל"ג למדני תקד, שאין זו ברכה והודאה על העבר, אלא לשון בקשה, וזו כי אמרה (תהלים קי"ט י"ב), לא לשם ברכה אמרה, אלא בלשון בקשה, והכי קאמר, ה' שאתה ברוך, למדני תקד, וכו"ע בתוס' שם. ובברכות י"ב א', איתא, "ובשבת מוסיפין ברכה אחת למשמך היוצא, מאי ברכה אחת, א"י חלבו, משמך היוצא אומר למשמך הנכנס, מי ששכח את שמו בבית הזה הוא יושבין בנייבם אהבה ואהבה ושלום ורעות", ומקשים תוס', "תימא קצת מאי ברכה היא, הואיל וז"ל ב"ה לא שם ולא מלכות", ועין קול הרמ"ז במ"ס תמיד ל"ב ב'. ובבית דוד על המשניות רפ"ה דתמיד, כתב לתר"ץ, "דהא דאמרן כל ברכה שאין בה הזכרת שם ומלכות אינה ברכה, היינו בברכות שאדם חיב בהן, אבל ודאי דכל ברכה שאדם מקדש לחברו, ברכה היא, וברכה נקראת, וברכת כהנים תוכיח, דבפרק דלקמן קרי לה ברכה אחת, וקרא נמי הכי קרי לה, דכתיב בה תברכו את בני ישראל וכו', וכ"כ הרמ"ז והנה בשו"ת בצל החכם ח"ה סי' קל"ב אות ט', הביא בשם שו"ת שאלת שלמה ח"ב סי' ע"ה, המצדד בדיון אב שנמצא רחוק מהבן, אם ישנה נסח הברכה, לברך במקום 'מענישו של זה', 'מענישו של בני פלוני', וכתב ע"ז בצל החכם, דאמנם להמג"א בס"י י"ט, מבאר דמשנה הברכה בציצית ומוזוה לפי הענין, אבל הרבה אחרונים הולקים וס"ל דלעולם אין לשנות נסח הברכה המבאר בדברי חז"ל, וכ"כ המג"א בעצמו ברכ"י רי"ט בשם מהר"ם מינץ, ועין ב"ה החיים סי' י"ט סק"ג, ומאסף לכל המקנות שם סכ"ב, דעת האחרונים הנ"ל, ולדעתם, גם בנידו"ד, אין לשנות נסח לברך 'מענישו של בני פלוני', נגד המבאר בדת"ל בב"ה, לברך שפטרני מענישו של זה. ואולם להשיטות המפרשים דעת הרמ"א דאין לברך ברכה זו בשו"מ, משום שאין זו ברכה המבארת בדת"ל, י"ל דשפיר יש לסמוך לענין זה שיטת המג"א בס"י י"ט, ולברך 'מענישו של אלו', אלא דהשאלת שלמה נשאר בצ"ע, ובצד"ח נוקט שברבים לא יברך בשנוי, ומה גם שהמנהג במקומותינו, עפ"י רב לברך בלא שו"מ, לכן נראה לצדד שעדיף שיברך ב"פ. ולדינא אכתי צ"ע בתשובה לשאלה אם נוסע במכונית יש לו להקפיד שלא לסע לפני מכוניתו של רבו שלמדו תורה בביתו כדי שלא יהיה עומד כשרבו מאחוריו? עקר הדיון שלא לעמוד כשאחוריו לגבי רבו, נלמד מכמה סגיות, וכמו שיבאר בעוה"י להלן, אלא שבנידו"ד יש גם ב' ענינים נוספים, והם, שהמדרש בתוך כדי נסיעה, או עצירה לפרקים, שאין הדבר בא במקומו אלא דרך אקראי, ועוד שכל אחד לכאורה ברשות בפני עצמו, מצד שהמכונית סגורה בדתות, הגם שחלונותה שקופים. ביומא נ"ג א' "צא וקא לו דרך בניסוח... וכן כהנים בעבודתן, ולוים בדוכנו, וישראל במעמדן, כשהן נפטרו, לא היו מתוירין פניהן והולכין, אלא מצדדין פניהן והולכין. וכן תלמיד הנפטר מרבו, לא יחזור לפניו וילך, אלא מצדד לפניו והולך, כי הא דר' אלעזר כד הוה מפטר מינ' דר' יוחנן, כד הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר"א אדוכתי" עד דהוה מכסי ר"י מינ', וכד הוה בעי ר"א לסגויי הוה קאזיל אחורוי" עד דמכסי מינ'.

דר"י. רבא כד הוה מפטר מנה דרב יוסף, הוה אזיל לאחוריו עד דמנפן כרעיה, ומתוסן אסקופתא דבי רב יוסף דמא, א"ל לרב יוסף הכי עבד רבא, א"ל יהא רעוא דתרום רישך אכלה ברבא". יש לדקדק בלשון הש"ס "תלמיד הנפטר מרבו" ד"ל דוקא בשנישב לפניו, ונפטר ממנו, לא בשעבר דרך ארעי ואקראי בעלמא, וכמו"כ אפשר דדוקא ברבו מבקק כגון ר' אלעזר אצל ר' יוחנן, ורבא אצל רב יוסף, אכל רבו סתם אפשר דאינו חיוב כ"כ, ומ"מ בעת שקבע עצמו ללמד לפניו, וכל אותו הזמן, דינו שוה, כמבאר בתרומת הדשן סי' קל"ח בשבת נ"א ב' "לוי ברי" דר"ה בר חיאי, ורבה בר ר"ה, הוה קאזלי באורחא, קדמה חמרא דלוי להמרא דרבה בר ר"ה, חלש דעתיה דרבה בר ר"ה, פרש"י "חלשא דעתיה דרבה בר"ה, שהיה גדול, וכסבור שעשה מדעת". ומבאר דגם כשאין יושב לפני רבו ונפטר מלפניו, יש לו לכבדו לילך לפניו, וגם בשביל אחר רוכב על החמור שלו בנפרד, ויותר מזה גם כשאינו רבו, רק שהוא גדול ממנו, ובלשון רש"י "שהיה גדול", לא שהיה רבו, וא"כ לכאורה ה"ה ברבו סתם, דג"כ יש להחמיר. אלא דאכתי י"ל, דהסניא דשבת מורי מצד שלא להקדימו בדרך, אבל לא מצד זה דאחוריו כל פי רבו, ד"ל דהאי דאסור להקדימו, היינו משום שמעכבו, ואינו דרך כבוד, וכשם שצריך להקדים ת"ח בתור, כההיא דביב כ"ב א', ולדונו ראשון כבגדריס ס"ב א' ועי' בתבות ק"ו א', אבל בלא"ה מי ימר, אכן לשון הגמ' סתמא, משמע דמורי בכל ענין. ג בברכות מ"ז א' "רבין ואבין הוה קאזלי באורחא, קדמה חמריה דרבין לדאבין, ולא א"ל רבין לאבין נול מר, אמר אבין מדסליק האי מרבין מפערבא, גם לה דעתיה, כי מטא לפתחא דבי בנישתא, א"ל רבין לאבין נייעל מר, א"ל, ועד השתא לאו מר אגא, א"ל, הכי א"ר יוחנן אין מכבדין אלא פתח שיש בה מוזהר...". ופרש"י בתחלת הסוגיא שם, "אין מכבדין, לומר היה אתה קדם, לא בדרבים, הולכי דרכים לומר לגדול הימנו, לך לפני", ומבאר דעקר הסוגיא מדיון קדימה נגעו בה, ולא מדיון אחוריו כלפי גדול, וי"ל אדרבא, היא הנותנת, שיש להקפיד בזה גם כלפי מי שגדול ממנו, ולא רק כלפי רבו, והוא מדיון הגדול דכבוד ת"ח. איברא, דאי משום הא, כבר כתבו תוס' בברכות מ"ז ב' ד"ה אין, וכו"ע בשבת נ"א ב' ד"ה קדמה, בשם ר"ת וז"ל, "כשיצאו לדרך באחד, מכבדין בדרבים, אבל אם כל אחד ילך לדרך, ופגעו זה בזה, וארע להם דרך למקום אחד, אין מכבדים, וי"ל הסבירא בזה, דבדרך ארעי ואקראי, אינו נראה שמתמת שאינו מכבדו עושה כן, רק שגדורכו הוא עוסק, ולכן מעקרא נמי לא חיבו באפן זה, וא"כ בנידו"ד י"ל דא"צ לחוש. ד בנידו"ד י"ל דקיל טפי, משום דכשהוא בתוך מכונית ורבו במכונית אחרת, הו"ל ב' רשויות בפני עצמן, ולכאורה יש לדמות זה לשדה תבא ומגדל, דחשיב כאהל זרוק, ועדיף מנה דבערובין ל: פרש"י "שדה, מרפבת נשים, ענלה עשויה כקפסא, וזכרון דקו"ל דלא שמה אהל, א"כ היה מקום לומר דאין זה פומר. אלא ד"ל דכאן הכל תלוי לפי הענין, שהסבירא נותנת, דבנדון לכבד, לפי מה שדרך העולם, שנקרא שרואהו, גם כשהוא בתוך מכונית, ד"ל דראיה עי' זכוכית שמה ראיה, וכמו"כ בשו"ת הל"ק"ט ח"א סי' עז"ר, דהרואה פני זקן בעשיות... אפשר דראיה מיקריא, והראיה, ונראה את ה' עי' אסקלקריא, "אכל כשאין הדרך להתבונן, וכמו כשישניהם במכוניות נפרדות, וכל אחד בנפרד נוסע, אינו נראה חסרון כבוד בכה, לכן עכ"פ בומה"ז שבעוה"ר אין כמעט דין רבו מבקק כלל ורק משום כבוד ת"ח, יש לצדד דא"צ לחוש כלל, ובפרט דכאהל זרוק הנגרר, דעת המל"מ פ"א מטו"מ ח"א דאין לו דין אהל זרוק והוא אולם בשבט תלוי ח"ו סי' קמ"ה, מצדד לחומרא מצד זה, ומסקרא, דכיון דעכ"פ מדרבנן לא שמה אהל לפמשנות בשבות יעקב ח"א סי' פ"ה, ובפנ"י סכה כ"א א', "ומאן לימא לן דהאי סבר אדמדרבנן ל"ש אהל, לא שניף לענין מצות קומח, ומכ"ש לאלו האחרונים דנוטים, דמעקר הדיון קו"ל אהל זרוק לאו שמה אהל, לענין ישן תחת הענלה כסכה וכו"ג, עי' בשדי חמד מערכת א' רכ"ה, בכל אפן יש מקום להחמיר לעני"ד בין ברבו בין בתכם סתם, דלעני"ד לא דמי לדרך הרמ"א סי' רמ"ב שהעיר כבודו נ"י, א"כ אם מצד רשות אחרת נבוא לדון, הרי בעל שבט הלוי שלישי"א דבר בקדשו דאין חלוק, וממילא אין חלוק גם בשניהם כאהל זרוק, דהא סו"ס לאו מחיצה קחשיב. ומצד ראשון שכתבנו, דיסוד נידו"ד הוא מצדדין כבוד רבו דוקא, ולא סתם חכם ואפשר נמי דוקא בשנפטר מלפניו, ולא כשהוא דרך עראי ואקראי בעלמא, וכמשנת בעוה"ר, א"כ אם הוא עדין רבו, או שהוא כמו גדול הדור שדינו כמ"כ ברבו מבקק, הדר דינא, שאם רק מצד המחיצה אנהגו דנים, כבר הורה גן שיש מקום להחמיר.

ואיך, כי הנה ביום ב' וזה, שאז הוא סוד היצירה, להעלות הנפש ברוח שביצירה, ואז תעשה הנגה על שבת, לקבל הרוח ע"י שם מ"ב שביצירה שהוא אגא בכח כו'. לכן צריך שתקשר שם היום בשם שבת. כיצד – יום ב', שהוא שם קרעשט"ו, תכונן לחבר ולשלב שם זה בשם שבת, שהוא שקוצי"ת אות באות, ותכונן לקבל תוספת רוח בשבת. וכן ביום ה' שהיא ג"כ כוננת הרוח, וכן אל שם חק"בטנ"ע, עם שם שק"וצי"ת. וכוננת זה, יהיה לך תמיד. ובפרט בעת קביעת התורה כב' ימים אלו: וכן תמיד תאמר, היום יום א' בשבת, וביום ב' תאמר היום יום ב' בשבת, וכן בשאר ימים, כי הוא מצות עשה הנזכרת בספרי. וזוה תשיג להקנות שבת. וכבר ידעת, כי רשות לאדם לומר הבדלה עד יום ג' בשבת, והענין – כי תוספת שבת, הוא בסוד ד' חלקים, נשמה לנשמה ונר"ו, ותוספת נשמה לנשמה מסתלקת במוצאי שבת. וביום א' נשאת הנשמה, ואח"כ מסתלקת. וביום ב' אינו נשאר לו אלא הרוח, ואח"כ מסתלק. וביום ג' אין נשאר לו רק נפש לבד, ואחר כך מסתלקת: לכן צריך האדם ביום א. לקבע כל היום ולעסוק במחשבה, כדי שיקנה אותה הנשמה. וביום ב', לעסוק בסוד עסק התורה, בדבור הרבה עם הכונה הנ"ל, כדי לקבל הרוח, שאז הוא סוד היצירה, להעלות שם נפש ברוח שביצירה שהוא אגא בכח כו'. וצריך לקשר ולשלב שם זה, עם שם דשבת כנ"ל. וכונה זו תמיד תהיה, ובפרט בעת עסק התורה יום ב' וזה, שצריך לעסוק בתורה הרבה, כי הרוח ב"א ונקרא תורה. וזה סוד תקנת עזרא לקרא בתורה ב' ימים אלו. גם כי יום עליות משה להר סיני יום ה' לקבל לוחות, ויורד ביום ב' עם הלוחות. וביום ג' לעסוק במצות מעשיות ובפרט הנעשין ע"י הרגלים ויכונן להעמיד הנפש אמן ביום ד', ותחיל אדם לקבל להכין עצמו לקבלת תוספת נר"ו, ולעשות מצות מעשיות בסוד

הנפש, ומלבד כוננת תועלת המצות בעצמן, וכן לתקן לשבת הבאה, כדי שיבא לו תוספת נפש, וכנ"ל ביום ג'. וכן על דרך זה ביום ה' יעסק בסוד דבור, לקנות תוספת הרוח, כנ"ל ביום ב'. וביום ו' יכונן הנשמה בסוד המחשבה כנ"ל יום א', וזה תועלת גדול אל תוספת שבת, לשמר כלל זה הסוד. ולכן רמזו בספרי שמצות עשה לזכור את יום השבת, שיאמר היום יום א' בשבת וכו' והבן: אמן סוד המחשבה צריך לכוון בכל רגע אותו היום בשם ס"ג, וי"ד ה"י וא"ו ה"י, ובשם אה"י אשר אה"י, ובשם אה"י ה"י, כי כל אלה הם בבריאה. שמשם הנשמה. ולכן צריך לקשר שם היום בשם של שבת, כיצד – יום א' הוא אב"ג ית"ו, ויכונן לחברו ולשלבם עם שם יום השבת שק"ו צי"ת. א"ש ב"ק ג"ו י"צ ת"י צ"ת, ויכונן לקבל תוספת נשמה, וכיוצא כל השאר: ובערב שבת תכונן לקבל נפש יתרה בהכנסת שבת, ורוח יתרה בכרכו, ונשמה בופרום. גם תכונן באמרה ו"י מלך נאות לבש וכו', ו"י לארץ ימים, ר"ת י"ל, כמ"ש במקומו. גם טוב לאמר בקדוש שחרית דשבת, מומור לדוד ו"י רועי וכו', ותכונן באמרה **ושבתי בבית ה' לארץ ימים**, לשם הנ"ל. גם סוד תוספת קדשה תכונן, כי קלפות נגה סביב לו היא, ומתקדשת עצמה, ובו סוד תוספת קדשה, ענין כפ' ונקח' דר"ג: נשמתה ביום א', יותר משאר ימים. וז"ס שאמרו בנמרא, אנשי משמר לא היו מתעניין ביום א', ולא ביום ו'. כי ביום א' מפני תוספת הנשמה שנתלק, ויש סכנה שיקא ימותו. וכן ביום ו' משום תוספת נשמה, והבן זה. ותוספת הרוח ישאר עד יום ב', בשבת, ואח"כ מסתלקין. ותוספת נפש ישאר עד יום ג' בשבת, ואחר כך מסתלק. לכן סוד הבדלה בשבת עד יום ג'. ומיום ג' ואילך, צריך לכוון ולהכין עצמו לקבלת תוספת של נר"ו של שבת הבאה פרי עין תיים שער השבת פרק א.

[מלקט מנחת יצחק]

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא וצ"ל

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור תדש שהתחלנו בס"ד זה מפרך, שמפטרנו הפשוטה להליהי לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא גרע" הכל לא מדילי אלא מהרב האון המפרסם בגולה ובנסתם ביציאת קדישא חסידא ופרישא בגן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה זיאל ספרין וצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגיס לה, שופך אור תדש ומצחצח והדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מויוות שונות המשלחבים את הלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזורח תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משגים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו הנהגה ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הכלה רח' ולטוף נפשות פצועות הנזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה תדשה. ואור תדש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בחיית תדשה ולב שמת, ובטוחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ומצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שכבר בא בסודם של דברים) ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ובקריה תדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שכימט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלנה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ומעתה, יש להתחנן ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה בשכבר נכנס תדש ארץ עקר ההכנה להרבות בשמחה ולהתכונן לפורים לפסח ולספירת העומר ואל השיא חג השבועות מתן תורה, ולכן יש לנצל הזדמנות פז ואת להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וזה יהיה בעוננו. זו ההקדמה תסאך בכל שבע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט לנג לעוקל הסוכן... והפעם... איך אפשר להנצל מהקלפה? ויחקו בשוא והוא מן ורפין לרמוז לדרשת תנ"ל יקחו ויחזרו ויחקו דהינו היחוד והאור השכינה נרמז בששה תבות אלו יקחו מקדם ויחזרו ויחקו לפי פשטות השמן הנז' והשחור, וכן בכל מקום שתמצא שוא בראש מלה בואו וידו כך הוא פרושו כמו שהארבנו כבר בפסוק וימן לך האלהים שדרשו תנ"ל וימן ויחזרו וימן ויש במסורה שלשה עשר וימן וכבר פרשנו שם הכל וכל כיוצא בזה דרש אחי לקבל שער, ובכאן ממש ויחקו בשוא ויחזרו רפי: ויחקו לי שמן דין

ובפרשת אמר ויחקו להם איש שיה, ויחקו לי תרומה, ויחקו אליך פרה אדמה וחד בני"ב ויחקו נא משה. והענין שמו"י וית' רנא דשם כ"ב יוד הא ואו הא אלק דלת נון יוד עם הפשוט יאהדוניה עולה שמו"י וית' רנא דצדיק נה כתיב בסוד שמות מה"ש לל"ה אב"א כה"ת מ'ילא' אלהים המקבל סוד השפה של שמן וית' והאור והשפע ויסוד דנגבא היכל קדש הקדושים נקרא (שמן וית') נה כתיב בסוד ל"ב פעם יוד ההו והה נמשך מל"ב אלהים למאור להעלות כל הבהינות בסוד למאור אם עליונה בינה ויחוד של למאור להעלות בסוד אלק למד פה הי יוד ויו דלת הי יוד וכל ששה תבות אלו בגלגלן שמן וית' נה כתיב למאור להעלת בסוד יחוד שמע אלק קי"ח ויחוד ברוך אלק שני"ח ושגיהם עולים שמן וית' נה כתיב למאור להעלת. ומשה לא אמרו במבאר באור החיים שלנו. ובכאן הוא ק"ש של לילה ובפרשת אמר ק"ש של יום נגד ששה מועדות דלשם ושם נבאר וזהו ויחקו בשוא יקחו אורות ויחודים של ששה תבות אלו ושל אור עליון של שמן וית' ויחזרו ויחקו אליך בפשטות לעשות המצוה בפשטות. וכן ויחקו להם איש שיה פי עקר פסח בטול עבודה נרה בטול גאונה וגאות דם הנדה יסוד דנגבא היכל קדש קדושים ושהרה ולהוציא הנדה, היתה רישולים לנדה, פינע וזהו עקר פסח. ועוד יקחו בפשטות לקנים המצוה שיה תמים, וכן ויחקו לי תרומה נדרש בזה על השכינה לי ויתרומה פתרא דלא לאפרשא להון רגעא תדא. ועוד יקחו ליחד מנדבת לבם ויהב וכסף למקדש, וכן ויחקו אליך פרה פי ענין פרה אדמה קלפות נגה לא שניך למשה, כי הוא כבר החזיר כל בהינות נגה שלו לחשול האור הטוב, ולכך כתיב ויחקו ויחקו אליך שהם יקחו אליו שישיה גם בהינות נגה של כללות ישראל לתכלית הטוב לנבורות של אפר מנצפ"ך הקדוש ולכך למשה נתגלה טעמי הפרה האיד ליהר ממנה פי יכול להיות בעיני עצמו צדיק נמור בתכלית ההזירות ואחר הבריכה יהיה נמצא רשע נמור שאין לו חלק לעולם הבא מחמת גסות הרוח כמו שארע לדואג ואחיתפל וירבעם בן נבט הצורר הרשע עובר ישראל. ואלו היה נתגלה טעמי הפרה לאמתות כבר היה נתפסל הפחירה מן העולם. ולמשה נתגלה וזהו ויחקו ויחקו דקות דבר הנעלם הזה ודע פי אי אפשר להנצל מקלפה דקה הזאת אם לא בהתקשרות ניצוץ משה רבנו, וזהו ויחקו, יקחו הענין הנעלם שתמתיק בהינות נגה. ועוד יקחו פשטות מצות פרה לקנים מצוות ורצון הבורא שאמר ונעשה רצונו לנתת רוח לפניו.

[מלקט מנחת יצחק]

הברי תורה לסעודה רביעית מלוח מלכה וכוונתה נצול מחינתם הפה הפה ויאמר בקול רם ויתעמחה תאז הלא הלא סעודה סעודה תורה מלכה

ועד"ש (בבא מציעא נט:) מאי עבד קב"ה כו' קא תיידך ואמר לצהוני בני כו' שיידיעים ישראל שזהו בעצמו רצון השי"ת לנחציף פנינו לנצחון לטובת ישראל. וכדאיתא (תענית כה.) על לוי שהטיח דברים בלפי למעלה וא' עלית וישבת בפרום כו' והגם דנענש ע"ז דאמלע, מכל מקום הועיל לכלל ישראל ואתא מפרא. ומזה נסתעף ענין החצפה והנצחון למעלה בזלעזי בקלפת עמלק להרע לישראל ואחריתו עדי אבד כשי' האולכו פמו וגוי והי לעולם ישב פוגן למשפט פסא

קלִיפַת עַמְלֶק וְהַמֶּן הוּא הַחֲפָה וְנִצּוּחַ בְּלִפֵּי שְׁמַיָא וְהוּא כְּמוֹ קְלִפַת בְּלַעַם שֶׁאֵף שֶׁנֶּאמַר לוֹ לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא תֵאָר אֶת־הֵסֶם וְגו' וְאֵף עַל פִּי בֶן הַדָּף וְעַל פִּי אִמְרוּ (סְנֵהֲרִין קה.) הַחֲפָה אֶפְלוּ בְּלִפֵּי שְׁמַיָא מִהֵנִי כו' וְכִמוֹ בֶּן עַמְלֶק וְהַמֶּן יָדְעוּ יִקְרוּת יִשְׂרָאֵל וְאֵף עַל פִּי בֶּן עַמְדוֹ בְּחֲפָה בְּלִפֵּי שְׁמַיָא לְקַטְרַג עַל יִשְׂרָאֵל לְמַעַל כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ. וְעַנֵּן מִדָּה זֶה נִצְמַח מִכְּחִינַת זֶה לְעַמַּת זֶה שֶׁבְּרָא הַשִּׁי"ת בְּקִדְשׁוֹ עַנֵּן הַנִּצּוּחַ בְּלִפֵּי שְׁמַיָא לְטוֹבַת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ"ש (פְּסָחִים קיט.) וְמִרוֹ לְמִי שֶׁנִּצְחָחִין אוֹתוֹ וְשֶׁמֶן כו' הַקֶּבֶ"ה נִצְחָחִין אוֹתוֹ וְשֶׁמֶן וְכו'.

מה־אֶהְבֵּתִי תוֹרַתְךָ – הַכְּנָה נִצְרַת לְתַעֲנִית אֶסְתֵּר וְלְפּוֹרִים הַחֲפָה קִטְנָה לְשִׁלְהוּבָא דְפּוֹרִים תִּשְׁפִּיג

דת הקדוש ברוך הוא ונחתמה גזרתם מה אנו יכולין לעשות? חור אליהו וזכרוננו לברכה אמר למשה אי רועה נאמן כמה פעמים עמדת על הפרץ לישראל ובטלת גזרתם בלבתי והשיתם מה תענה על הצרה הזאת כי באנו עיך משבר, אמר לו משה רבינו עליו השלום כלום יש אדם כשר באותו הדור, אמר לו יש ושמו מרדכי אמר לו לך והודיעו כדי שיעמוד הוא בתפלה משם ואני מכאן ונבקש רחמים עליהם לפני הקדוש ברוך הוא, אמר לו רועה נאמן כבר נכתבה אגרת כליה, אמר לו משה אם בטיט היא התומה תפלתנו נשמעת ואם בדם נחתמת מה שהיה הוא, אמר לו בטיט היא התומה, אמר לו לך והודע למרדכי, מיד הלך למרדכי הדא הוא דכתיב ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ע"כ קדושת יום הפורים כיום קבלת התורה ויש לנו להתקדש בקדושה יתירה ולהעלות מוראת השמים על ראשינו היום יתר מאד על כל הימים כאשר הוא היום אשר נכנסנו לברית בקבלת התורה ברצוננו, כאשר חכמים הגידו במאמר קיימו וקבלו היהודים קיימו מה שקיבלו כבר באונם אשר זה לבד יספיק לקבוע חג לה' בתורה וביראת ה' היום הזה כיום התקדש חג השבעות מקל וחומר. וכל שכן בהצדף אליו מעשה תוקפו וגבורתו של גם הנפלא אשר הפליא חסדו יתברך לעשות איתנו כי מלאנו מיד צר ממות לחיים ולא זאת אף זו להשיב נמולם בראשם והשב לשכינינו שבעתיים אל חיקם, כי נאה ויאה לאישי ישראל להתקדש במאד מאד בעצם יום הפורים ולהיות יראתו יתברך על פניהם בלבתי יחטאו. תפלה מיוחדת לתענית אסתר על קסה המלכ וכמה קזה לקטולא לימינו. קומו מרדכי הצדיק ואסתר הצדקת הקבצו ושמעו לשמוע אסתר צדקת שה פזורה ישראל, הביטו וראו הבן היקר ידיד נפש מוכה ומעונה נשקט ובוני רוחת עצרת הנבדים נבל ועמון ועמלק במשמה יעקב וישראל לבוזהים, בני ציון היקרים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי ערב והיה אור ישראל לחשך וגבר עמלק ביד רמה על תפארת בני העמוסים מני בטן הנשואים מני רהם, אי ואביו לבן היחיד שעלתה לו כד. סוד לבישת שק בתענית אסתר ומורי ז"ל היה אומר כי סגולת צום התענית הזה ללבוש בו שק ואפר להפריד מעליו הבגדים הצואים בגד בוגדים חלק הרע שבו, כנודע מדברי הרב כי כל אדם כולו מטוב ורע וכל אחד כולו מפרצוף שלם והמטוב נקרא ולבוש והחלק הרע נקרא בגד, והוא הסוד הנאמר ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו מלשון בוגדים בגדו שהפריד מעליו, אלא שהוצרך להמשיך אור דעתיקא קדישא כדי להפריד הבגדים וכמו שאמרנו בוזה, ביטערא דמלא דעתיקא קדישא שריא עליה ומלייא רישיה בההוא אתר דאקרי שמים כדן ירעם ותבר חילחון ותוקפיהון דדינין תקיפין וכו'. והמשכה זו עשה מרדכי וילבש שיק העולות למשוך עליו סוד ד' תיקוני חורתי דרישא דעיק הפנינים עד רישא דז"א והם סוד ד' מאות שקל בכף ומכניעים סוד עשו כי ת' איש עמו כנודע, זהו שאמר ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו מעליו, לזה אמר וילבש שיק להמשיך אור עתיקא קדישא דביה תבר חילחון ותוקפיהון כאמור, בהצדף אליו צדקת מרדכי הצדיק כיום הזה יחי לו מעיר לעוור יתר מאד על כל דומים. סגולת קריאת התורה פרשיות שקלים וזכור קריאת פרשיות שקלים וזכור בשבתן מייחדים יהודים למעלה וממשיך שפע בעולמות מיוחד לשמשי ענין אותה הפרשה שעליה נמנו מחנות מלאכים ומרכבות עליונות וכמו שאמרנו בוזה פרשת ויקהל דף ר"ו ע"ש בארוכה, אשר משם תשכיל ותכין אשר לכל אחד יש שפע מיוחד ומיוחד לאותן הכוחות שמהן נשתלשלו אותם העניינים או המצוות הכתובות באותה הפרשה, ובקריאה נאמנה היא התגבר סמרא דקדושה ונכנע ונשבר מטה רשעים ומול ישראל מתעלה. [מלקט מנחת יצחק]

רבו החושבים שתענית אסתר תענית קלה היא ורבו הפוסקים עצמם מתענית זו אמנם חו"ל הקדושים גדרו גדריהם וגם הוזהירו כל הפורין גדר ישכנו נחש ואנחנו לא באנו כי אם לעורר ולהתעורר להבין מהי התענית ולמה צריך לצום על מה שביכול אירע לפני אלפי שנים... ובכן כדי שלא נצטרך חלילה לנגב את הדמעות על כל המאורעות הפוקדים אותנו ודי לחכימא... כי לא השכילו לעשות את עבודת ההכנה הכל כך נצרכת, ובזכות ההכנות תגדל היריעה וההננה על כלל ישראל. בעזרת צורינו. הבה נראה, כתב בספר המדות ימים להרב בנימין הלוי ז"ע בחלק ב' פורים שיעקר מעלת הצום לעשות בו חפצי שמים וז"ל: וזאת לפנים בישראל כי בזמן שהיו נזרין איזו תענית היה היום אצלם כיום השבת שאסור בכל מלאכה כי אם בחפצי שמים וביראת ה' כל היום, והיו צמים ומתענים שלא ימירדם שום עסק גופני כמו אכילה ושתייה וזולתה והיו הצום הנכבד ויום רצון לה' ועל צום כזה בודאי צוה ה', ולפיכך מוטל על ראשי עם קדש לאסוף אליהם קהל עתהם בימי הצומות וביותר ביום צום תענית אסתר הבא לפני ימי הפורים אשר רג"ל השן מועד במאכל ומשתה רב אשר לא כדת בהפרוים על המדה, ולרבים עממי הארץ נדמה בעיניהם כי הותרה תורה בעצם היום הזה והיחולו עד להשחית, שצריכים להזהיר לקהל עתהם לבל יכסרו אל גיל כעמים חלילה. ויודיע עליהם כי אשר אנחנו מתענים עתה על מה שכבר עבר, לא על העבר אנחנו מתענים כי אם ליתן אל לבנו כי גם מעשינו עתה כמעשיהם אז בימי המן הרשע ונצומה בל ישוב לבא עלינו כאשר אז בא אליהם, ואנחנו גילה לסס הסיבה האמתית ולכך מי שלפ פטור על פי ההלכה לגדר מחפש לרות נכנס ואין לו אלף לנחם טענות אל עצמו, ומכאן גודל מעלת חצינות האדם למי ציטוק ואיכבה נובל וראיתי באבדן עזרת ישראל בימי האלה להקל את ראשם במשתה היום רב ולעבור על דת בכמה דברים והרגילים לאדם לערוה של תורה אם כה היה עון פשעם של ישראל בימי מרדכי ואסתר באכילה ושתייה שנהנו מסעודתו של אותו רשע ויונו אחרי בנות הערלים, כאשר חכמים הגידו במדרש רבתי דאחשורוש ואעתיק את דבריהם כי טובים להשמיען לרבים, זה לשונם... אמר ר' יצחק נפחא אתה הרשע בעלילה גדולה בא על ישראל הדא הוא דכתיב ובמלאות הימים האלה עשה המלך וגו' ואין העם האמור כאן אלא ישראל, אמר המן אחריו שישארוש אליהם של אלו שנתא ומה העמד להם זונות ועשה להם משתה וגזור עליהם שיבואו כולם ויאכלו וישתו ויעשו כרצונם, כיון שראה מרדכי כך עמד והכריז עליהם ואמר להם לא תלכו לאכול בסעודתו של אחשורוש שלא הומין אתכם כי אם ללמד עליכם קטיגוריא כדי שיחיה פתחון פה עם מדת הדין לקטרנ עלים לפני הקדוש ברוך הוא, ולא שמעו לדברי מרדכי והלכו כולם לבית המשתה. אמר ר' שמעאל שמונה עשר אלף החמש מאות [18,500] הלכו לבית המשתה ואכלו ושתו ונשתכרו ונתקלקלו, מיד עמד ואין של עמלק והלשין עליהם לפני הקדוש ברוך הוא ואמר רבונו של עולם עד מתי תדבק באומה זו שהם מפרישים לכבם ואמונתם ממך, אם רצונך אבד אומה זו מן העולם כי אינם באים בתשובה לפניך, אמר לו הקדוש ברוך הוא תורה מה תהא עליה אמר לפניו רבונו של עולם סתפתק בעליונים וגם השוה דעתו למחות את ישראל. באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא למה לי אומה שששבילה הרבתי אותותי ומופתיה לכל הקמים עליהם לרעה אבשיתה מאנוש זכרם, מיד אמר הקדוש ברוך הוא לפני הבא לי מגילה ואכתוב עליה כליה, באותה שעה הלך השמן והביא לו מגילה וכתב עליה, מיד יצאת התורה כנגד אלמנות ונתנה קולה בכפי לפני הקדוש ברוך הוא וגם מלאכי השרת צעקו לקול בכייתה ואמרו לפניו רבונו של עולם אם ישראל בשלים מן העולם אנו למה אנו צריכים בעולם? שנאמר הן אראלם צעקו וגו', כיון ששמעו חמה ולבנה כך אספו נגמם. באותה שעה רץ אליהו רבונו לברכה בכהלה אצל האבות ואצל משה בן עמרם אמר להם עד מתי אבות העולם תרדמו בשינה ואין אתם משגיחים על הצרה שבנינו שרויים בה כי חמה ולבנה וכוכבים ומזלות ושמים וארץ וכל צבא המרום כוכים כמרר ואתם עומדים מנגד ואינכם משגיחין? אמרו לו מפני מה, אמר להם מפני שנהנו ישראל מסעודתו של אחשורוש ובעבור זאת נגורה עליהם גזרה לבלותם מן העולם ולאבד את זכרם, אמרו לו אברהם יצחק ויעקב אם הם עברו על

שימו לב ! בהוראת הרבנים חובה לדווח למשטרה על שימוש בנפצים ומי שמעלים עין עובר על לא תרצה !

שבת שלום

כתב ופרץ יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעדכנו אותנו ותתן בפירושה הפאה א"י"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: פרמת אלחנן בבית הכנסת המרזוז, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וחסדקה ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש ! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (<https://gilyonot.jewishoffice.co.il>) ובדירשו בעלוים והורדות (<https://www.dirshu.co.il>)

<p>לרפואת שלמה התקלה מהירה פרגליה פת סופיה שרה פת מרגלית שרה פתיה פת שרה עדיאל אריה פת שרה מיכל פת שרה יצחק אריה פת סופיה יצחק לוי פת אסתר יקוניאל פת לאה</p>	<p>לעלוי נשמת מו"א שְׁמֵרְיָהוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן בְּתִיָּה וְצִלְהִיָּה צְבִי בֶּן יִשְׂרָאֵל לִפְא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח מו"ח יצאל בן אריה ז"ל אברהם בן אריה ז"ל יוסף בן לוי ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אורנה שושנה פת צפורה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>מורינו הרה"ג שְׁמֵרְיָהוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן בְּתִיָּה וְצִלְהִיָּה צְבִי בֶּן יִשְׂרָאֵל לִפְא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח מו"ח יצאל בן אריה ז"ל אברהם בן אריה ז"ל יוסף בן לוי ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אורנה שושנה פת צפורה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>שלום ערו משה פת שולמית עדיאל אריה פת שרה ובלוי יהודה פת רבקה אליהו אלעזר פת אפרה מיכל פת שרה</p>	<p>דפורים רשפ"ו יצא א"י"ה במהדורה מצומצמת ודיגיטלית בגיליונות ובדירשו</p>	<p>נחום פת רבקה אפרו פת מרים ענני תפוח פת ענני הגפן דף פת נאה וימתקפל</p>
--	---	---	--	--	--